

Su Samurunun Kayıp Düdüğü

Çınar BİBER

Su Samurunun Kayıp Düdüğü

Çınar BİBER

Su samuru Oliver nehrin kıyısındaki sıcacık yuvasında yaşırdı ve her sabah suyun üzerinde çınlayan neşeli bir düdükle uyanırdı. Bu, dünyanın en güzel sesiydi; sanki mutlu bir kuş merhaba diyordu. Oliver pürüzsüz bir taşın üstüne oturur ve gözlerini kapatıp dinlerdi. Düdük bütün nehri dost canlısı hissettirirdi.

Oliver'ın ikolata kahvesi rengine, p r zs z t yleri, krem rengi bir karn  ve v cuduna apraz asılmış hardal sarısı bir antası vardı. İinde nehir hazineleri biriktirmeyi severdi: parlak tařlar, kıvrılmış yapraklar ve p r zs z cam paraları. Ama en ok sevdiėi řey d d kt . "Bir g n kimin d d k aldıėını  ğreneceėim," dedi sazlara. "Ve ona teřekk r edeceėim."

Bir sabah Oliver taşında bekledi, ama düdük gelmedi. Nehir sessizdi. Hem de fazla sessiz. Doğrulup oturdu ve uzun bıyıklarını oynattı. "Düdüğüm nerede?" diye sordu boş havaya. Göğsünde hafif bir sızı hissetti, sanki bir düğme eksik kalmış gibi. Bir şeyler ters gidiyordu ve ne olduğunu öğrenmek istiyordu.

Oliver hemen arkadaşı Nell'i bulmaya kořtu. Nell, kadife gibi gri tyleri ve minik kırmızı bir boyun atkısı olan bir su sivri faresıydı. Oliver'ın avucuna sığacak kadar kkt ve yanında kk bir byte taşırdı. "Nell!" diye seslendi. "Ddk sustu!" Nell parlak, boncuk gibi gzleriyle başını kaldırdı. "yleyse dedektif olmalıyız," dedi. "nce dinleyelim, sonra ipucu arayalım."

Oliver ve Nell ipucu bulmak için nehir kıyısını taradılar. Nell büyüteçini çamurlu zemine yaklaştırdı ve minik ayak izleri gördü. "Bak," dedi. "Küçük patiler sazların arasına girmiş." Oliver eğildi, krem rengi burnu seğirdi. "Çok küçükler," dedi. "Benimkilerden küçük." Nell başını salladı. "İyi dedektifler tahminlerin değil, ipuçlarının peşinden gider," dedi.

Uzun yeşil sazların arasından geçtiler; sazlar çevrelerinde hışırdıyor ve fısıldıyordu. Nell'in çevik patileri sapları araladı, Oliver'ın kalın kuyruğu arkasında sallandı. "Dinle," dedi Nell, bir patisini kaldırarak. Nehrin şırıltısını ve bir kurbağanın suya atlayışını duydular. Sonra çok hafif, cıyak gibi minik bir ses. "Duydun mu?" diye sordu Nell. Oliver başını salladı. "Şu taraftan geldi."

İz, yarısı suyun içinde kalan oyuk bir kütüğe götürdü. Oliver içeri baktı ama orası karanlık ve gölgeliydi. "Merhaba?" diye seslendi. Cevap yoktu. Nell büyüteciyle içeri süzüldü. "Burası boş," dedi, "ama bak—burada küçük bir kamış flüt var." Oliver'ın gözleri kocaman açıldı. "Bir flüt mü? Belki düdük budur!"

Oliver flütü hemen çalmak istedi, ama Nell onu durdurdu. "Bekle," dedi yumuşakça. "Çalarsak sahibini korkutabiliriz. Önce dinleyelim." Oliver kaşlarını çatı. "Ama düdüğü yeniden duymak istiyorum," dedi. Nell gülümsedi. "İyi dedektifler harekete geçmeden önce dinler," dedi. Oliver içini çekti ve başını salladı. "Tamam. Dinleyeceğiz."

Oyuk kütüğün yanında kıpırdamadan oturdular ve Nell'in kulakları seğirdi. "Bir şey duyuyorum," diye fısıldadı. "Küçük bir öksürük ve hüzünlü bir iç çekiş." Oliver dikkatle dinledi ve o da duydu: çalılardan arasından gelen yumuşak, hüzünlü bir ses. "Birisini mutsuz," dedi Nell. "Bu sesin peşinden gidelim." Sessizce, yumuşak adımlarla çalılara doğru süzıldüler.

Çalıların arkasında düz bir taşın üstünde oturan yaşlı bir su sıçanı buldular. Gri tüyleri ve minik gözlükleri vardı, elinde küçük bir kamış flüt tutuyordu. Ama flüt çatlamıştı. "Eyvah," dedi. "Düdüğüm artık çalışmıyor." Oliver ve Nell birbirlerine baktılar. "Demek düdük çalan sensin!" dedi Oliver. Sıçan başını salladı. "Korkarım öyle."

Yaşlı su sıçanı kendini Bay Pindle olarak tanıttı. "Yıllardır her sabah düdüğümü çalarım," dedi. "Ama şimdi çatladı ve tamir edemiyorum." Nell flüte büyüteciyle baktı. "Çatlak küçük," dedi. "Belki onarabiliriz." Oliver çantasını açtı ve bir ağaçtan topladığı yapışkan özsuyu çıkardı.

Oliver özsuuyu dikkatle çatlağın üzerine sürdü, Nell de flütü sabit tuttu. "İşte," dedi Oliver. "Şimdi kurummasını bekleyelim." Bay Pindle umutlu gözlerle izledi. "Siz ikiniz çok iyisiniz," dedi. "Çoğu kişi flütü çalar ve çekip giderdi." Nell gülümsedi. "Biz dedektifiz," dedi. "Önce dinleriz." Oliver ışıldadı. "Ve yardım ederiz."

Özsuyu kurduğunda Bay Pindle flütü dudaklarına götürdü. Hafifçe üfledi ve neşeli düdük çıktı; her zamanki kadar parlak ve mutlu. Oliver'ın yüreği hop etti. "Onardın!" diye haykırdı. Bay Pindle'in gözleri parladı. "Hayır," dedi. "Siz onardınız. Ve bana harika bir armağan verdiniz—dostluk."

O günden sonra Oliver ve Nell her sabah Bay Pindle'ı ziyaret ettiler. Nehir kıyısında oturup düdüğü dinlerlerdi ve bazen Bay Pindle onlara bir iki nota çalmayı öğretirdi. Oliver, bir gizemi çözmenin en iyi yolunun dinlemek olduğunu öğrendi. Nell ise nezaketin sadece çatlamış bir flütten fazlasını onarabildiğini öğrendi.

Oliver hâlâ hardal sarısı çantasını taşıyordu, ama artık içinde Bay Pindle için küçük bir armağan vardı: flütü için yeni bir kamış. Nell kırmızı boyun atkısını gururla takıyordu ve büyütecisi her zaman hazırды. Üç arkadaş nehir kıyısında hikâyeler ve şarkılar paylaşarak nice mutlu saatler geçirdiler. Düdük her sabah berrak ve doğru çınladı.

Ve Oliver ddğ her duyduğnda dedektif olduğ gn hatırladı. İy dedektiflerin nce dinlediğini ve kk bir nezaket davranıřının byk bir fark yaratabileceğini ğrendi. Nehir dostlarla doluydu, yeter ki dinlemeyi bilesin. Oliver ve Nell biliyordu. Dinlediler ve dostluğ tam da nehir boyunca buldular.